

Deneme

– Hakraznu · 13 Nisan 2024

Zihninin kıvrımlarına dokundum önce.

Düşüncelerinin katmanlı labirentlerinde dolaştım çırılçıplak.

Duvarları aştıkça müstehcen şarkılar mırıldandık birlikte.

Deliydim. Üstelik çılgın düşlerle gövdenin orta yerinde yeni kentler kurma çabasındayken.

Estetik algısı, sanatsal rüzgarlar ve edebi betimlemeler arsız atılganlığımın içinde eriyordu ve ben bütün coğrafyanın bereketli toprakları üzerinde sana özgün şiirler besteliyordum.

Öz kokun, çılgınlığıma deli gömleği giydirirken, başımı dizine yasladığımda gizliden yaşlarımı siliyordum.

Velev ki bir gün sönecek bu ateşten sevişmelerimiz.

Doğurduğumuz zamanlar, bu yerküreye çoktan izler bıraktı. Kitaplar bir kenarda dursun. Bizi bizi okuyalım bu örtüsüz şehvetli saatlerde.

Hem

Yaşantınızın hangi kırılma noktalarını birer durak olarak nitelendirebiliriz?

Ya çıkarılacak derslerden bunaldıysak, ya da haklı çıkmaktan yorulduysak?

Masa başı filozoflukla sokak arası magandalık arasında sıkışmış testesteron çılgını veletler, moda velvelesine kendini kaptırmış tüketim manyağı vajinal memeliler mümkünse üremesinler!!

Çoğu şeyi yitiriyorum, anlamını dahi kavrayamadan.

Ne isteğini bilmeyen karışık düşüncelerle geleceği bok rengine buluyorum.

Eleştiri kisvesi altında herkesin ağzına sıçmak mıdır objektif bakış açısı.

Kuş beslemekle hayvan sevgisi kazanılamayacağı gibi sevişmekle de aşk yaratılmıyor.

Kafa tasımın içine hakim olan dürtü tek kelimeyle kaos.

Ve hayat çok garip ironiler getiriyor yanı başıma.

En çok kız babası olmayı düşlediğim anlarda kendimi kısırlaştırmayı düşünüyorum.

Sancılı bir paradoksun içine boktan bir akrostiş şiir yazmak gibi birşey bu.

Ölüme nedenler aramaktan ne zaman vazgeçeceğim.

Belki biri ikna eder beni. O zaman yakalım bütün durakları.

Beklemek bana göre değil.

Ateşi gören girsin içeri.